

Sygn. akt IV CSK 209/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Z. R.
przeciwko S. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 2015 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód Z.R. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, podnosząc że „zasadniczym zagadnieniem przedmiotowej sprawy jest dopuszczalność przyjmowania przez Sąd II instancji za własne ustaleń Sądu I Instancji, w sytuacji gdy podstawowym zarzutem apelacji jest kwestionowanie właśnie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku” oraz wskazując iż „szczegółowe przeprowadzenie dowodów z przesłuchania powoda oraz świadków nie mogło świadczyć przeciwko osnowie dokumentu zawartej umowy pożyczki”. Powód podniósł ponadto, że „niezasadnie Sąd II instancji odmówił przeprowadzenia dowodów z zaświadczeń lekarskich powoda (...)”, oraz że - wbrew stanowisku Sądu - zawarta przez niego umowa pożyczki była ważna.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych względów uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - dla swej skuteczności - powinno nawiązywać do co najmniej jednej z przyczyn wymienionych w tym przepisie, nie zaś do dowolnych okoliczności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135 i z dnia 20 grudnia 2013 r., V CSK 169/13, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie może ograniczać się do samego wskazania konkretnej przyczyny bądź przytoczenia dowolnych argumentów. Skarżący

powinien w formie wyodrębnionego wyводу prawnego przedstawić szczegółową argumentację celem przekonania Sądu Najwyższego, że - na gruncie danej sprawy - powołana przyczyna rzeczywiście zachodzi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., I CSK 499/07, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl. i z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku odwołującego się do przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzeby wykładni przepisów prawa, wymaga, poza ich wskazaniem, przedstawienia właściwej argumentacji prawnej przekonującej, że wykładnia ta budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości bądź wskazania orzeczeń świadczących o rozbieżnościach na jej tle w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.).

W przypadku powołania się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący powinien wskazać w skardze okoliczności świadczące o nieważności postępowania, pomimo że Sąd Najwyższy w każdej sprawie ma obowiązek zbadania czy okoliczności takie nie występują, gdyż nieważność tę bierze pod uwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw

skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący nie powołał żadnej z przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a „uzasadnienie” wniosku nie odpowiada wymaganiom uzasadnienia żadnej z nich i sprowadza się do częściowego powtórzenia zarzutów skargi oraz ich uzasadnienia. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku oraz uzasadnienie podstaw kasacyjnych to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienną funkcję i nie mogą być traktowane zamiennie. Uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi wymaga przedstawienia odrębnej właściwej dla każdego z tych elementów argumentacji prawnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.